

Zijn stille steun
geeft haar de kracht
om door te gaan

Mia Sheridan

STILTE

STILTE

Mia Sheridan

STILTE

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789401908344
ISBN e-book 9789401908351
NUR 340

© 2017 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Oorspronkelijk gepubliceerd in het Engels onder de titel *Archer's Voice* by Mia Sheridan © 2014
Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Rebecca Friedman Literary Agency in de Verenigde Staten, in samenwerking met Book Case Literary Agency Corp.

Omslagontwerp Julie Bergen, Riverside Studio
Omslagbeeld GettyImages-528762290

www.miasheridan.com
www.zomerenkeuning.nl

Alle rechten voorbehouden

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

DE LEGENDE VAN CHIRON DE CENTAUR

Als groep stonden centaurs bekend als een bende bandieten, graag dronken en wellustige herrieschoppers. Maar Chiron was anders dan de anderen – ze noemden hem de ‘Goede Centaur’ en de ‘Gewonde Genezer’ – wijzer, zachtaardiger en rechtvaardiger dan zijn soortgenoten.

Tragisch genoeg raakte zijn vriend, Hercules, hem met een giftige pijl, toen Hercules tegen de andere centaurs vocht. Omdat Chiron onsterfelijk was, kon hij geen verlichting vinden voor zijn ongeneeslijke wond, zodat hij voortdurend met een vreselijke pijn moest leven.

Uiteindelijk ontmoette Chiron Prometheus, die ook verschrikkelijke pijnen leed. Prometheus was door de goden veroordeeld tot eeuwigdurende marteling en was vastgebonden aan een rots, waar iedere ochtend een arend heen werd gestuurd om Prometheus’ lever op te eten, die iedere avond weer teruggroeide.

Chiron bood aan zichzelf voor Prometheus op te offeren, in ruil voor bevrijding van hun eindeloze kwelling. Chiron viel voor de voeten van Prometheus dood neer. Maar vanwege zijn goedheid en dienstbaarheid, maakte Zeus Chiron onderdeel van de sterren, in het sterrenbeeld Sagittarius, waar zijn schoonheid tot het einde der tijden te aanschouwen zou zijn.

Chirons wond staat symbool voor de transformationele kracht van lijden – hoe eigen pijn, zowel in fysieke als in psychologische zin, een bron kan worden van grote morele en geestelijke kracht.

HOOFDSTUK 1

Archer – Zeven jaar oud, april

‘Pak mijn hand! Ik heb je vast,’ zei ik heel zacht, terwijl de helikopter opsteeg en Duke de hand van Snake Eyes vastgreep. Ik deed mijn best om zo stil mogelijk te spelen – mama had weer klappen gekregen en lag boven in haar kamer te slapen en ik wilde haar niet wakker maken. Ze had gezegd dat ik samen bij haar in bed naar tekenfilms mocht kijken en dat had ik ook een poosje gedaan, maar toen ik zag dat ze sliep, was ik naar beneden gekomen om met G.I. Joe te spelen.

De helikopter landde en mijn mannetjes sprongen eruit en renden onder de stoel, waar ik een handdoek overheen had gehangen om er een stuk van een ondergrondse bunker van te maken. Ik pakte de helikopter op en liet hem opstijgen met een *wop-wop-wop*-geluid. Ik wilde dat ik met mijn vingers kon knippen en er zo een echte helikopter van maken. Dan zou ik mama mee aan boord trekken en dan zouden we hier ver vandaan vliegen, bij hém vandaan, weg van alle blauwe ogen en van mama’s tranen. Het maakte me niet uit waar we terecht zouden komen, zolang het hier maar heel ver vandaan was.

Ik kroop weer terug in mijn bunker en even later hoorde ik de voordeur, gevolgd door zware voetstappen, eerst door de hal en toen door de gang, naar waar ik zat te spelen. Ik gluurde naar buiten en zag een paar glimmend zwarte schoenen en de uiteinden van wat ik herkende als een uniformbroek.

Ik kroop zo snel ik kon naar buiten en riep: ‘Oom Connor!’

terwijl hij neerhurkte en ik hem om de hals vloog, voorzichtig om uit de buurt te blijven van de kant waar hij zijn politiezaklamp en pistool droeg.

‘Hallo, kleine vriend,’ zei hij, en hij gaf me een dikke knuffel. ‘Hoe gaat het met mijn grote held?’

‘Goed. Zie je mijn ondergrondse bunker?’ zei ik, terwijl ik opzijstapte en over mijn schouder naar het fort achter me wees, dat ik onder de tafel had gemaakt met lakens en handdoeken. Het was best wel gaaf.

Oom Connor glimlachte en wierp er een blik op. ‘Zeker weten. Mooi werk, Archer. Ik heb nog niet eerder een fort gezien dat er zo onneembaar uitzag als wat jij daar hebt gebouwd.’ Hij knipoogde en lachte nog breder.

Ik grijnsde. ‘Wil je met me spelen?’ vroeg ik.

Hij woelde mijn haar door de war en lachte. ‘Nu niet, jochie. Andere keer, goed? Waar is je moeder?’

Ik voelde mijn gezicht vertrekken. ‘Eh, die voelde zich niet zo lekker. Ze is gaan slapen.’ Ik keek naar oom Connors gezicht en zijn goudbruine ogen. Het beeld dat meteen bij me opkwam was dat van de lucht vlak voor een onweersbui – donker en een beetje griezelig. Ik deinsde wat terug, maar binnen de kortste keren klaarden oom Connors ogen weer op en trok hij me stevig tegen zich aan.

‘Oké, Archer, oké,’ zei hij. Hij zette me neer en hield mijn armen vast, terwijl hij me eens goed bekeek. Ik lachte naar hem en hij lachte terug.

‘Je hebt de glimlach van je moeder, wist je dat?’

Ik lachte nog breder. Ik hield van mijn moeders glimlach – die was warm en mooi en maakte dat ik me geliefd voelde.

‘Maar ik lijk op mijn vader,’ zei ik, terwijl ik naar mijn schoenen keek. Iedereen zei dat ik eruitzag als een Hale.

Hij keek me even strak aan, alsof hij misschien iets wilde zeggen, maar zich toen bedacht. ‘Nou, des te beter, vriend. Die vader van jou is een knappe vent.’ Hij lachte naar me, maar zijn ogen lachten niet mee. Ik keek naar hem en wilde dat ik op oom

Connor leek. Mijn moeder had me eens gezegd dat hij de knapste man was die ze ooit in haar leven had gezien. Maar toen had ze schuldig gekeken, alsof ze dat niet had moeten zeggen. Waarschijnlijk omdat hij papa niet was, dacht ik. En oom Connor was een politieagent – een held. Als ik later groot was, wilde ik precies zo worden als hij.

Oom Connor stond op. ‘Ik ga eens kijken of je moeder wakker is. Ga jij maar met je actiehelden spelen en dan kom ik zo wel weer beneden, goed?’

‘Oké.’ Ik knikte. Hij verfrommelde mijn haren weer en liep toen naar de trap. Ik wachtte even en volgde hem toen stilletjes naar boven. Ik stapte om iedere kraak heen en trok me op aan de leuning om vooruit te komen. Ik wist hoe ik in dit huis stil moest zijn. Het was belangrijk om in dit huis te weten hoe ik stil moest zijn.

Toen ik de overloop had bereikt, ging ik net buiten mama’s slaapkamer staan, en luisterde. De deur stond maar op een klein kiertje, maar dat was genoeg.

‘Het gaat echt wel, Connor,’ klonk mijn moeders zachte stem.

‘Het gaat helemaal niet, Alyssa,’ siste hij, waarbij zijn stem aan het eind brak op een manier die me deed schrikken. ‘Jezus, ik vermoord hem nog. Ik ben er een beetje klaar mee, Lys. Ik heb genoeg van dit martelaarsgedoe. Jij vindt misschien dat je dit verdient, maar Archer. Verdient. Beter,’ zei hij, en de laatste drie woorden werden uitgesproken op een manier die me zei dat hij zijn kaken weer stijf op elkaar geklemd had gehad, zoals ik dat al eerder bij hem had gezien. Vooral als papa in de buurt was.

Ik hoorde een tijdje niets anders dan het zachte huilen van mama, tot oom Connor weer iets zei. Nu klonk zijn stem vreemd en gevoelloos. ‘Zal ik zeggen waar hij nu is? Hij is de kroeg uit gelopen en met Patty Nelson mee gegaan. Hij ligt haar in haar caravan plat te neuken. Ik ben er net langsgereden en kon ze zelfs vanuit de auto horen.

‘Tjemig, Connor,’ zei mama met samengeknepen stem. ‘Probeer je het nog erger te maken...’

‘Nee!’ Zijn stem brulde en ik schrok ervan. ‘Nee,’ zei hij, nu rustiger. ‘Ik probeer je duidelijk te maken dat het een keer genoeg is. Het is genoeg. Als je al vond dat je moest boeten, is die boetedoening ook een keer gedaan. Zie je dat dan niet? Niet dat je daar ooit gelijk in hebt gehad, maar stel dat dat wel zo was – het is voldaan, Lys. Je hebt al lang geleden je schuld voldaan. En nu lijden we allemaal. God, wat denk je dat ik voelde toen ik ze in die caravan tekeer hoorde gaan? Ik wilde de deur intrappen en hem verrot slaan om zijn vernedering van jou, om zijn gebrek aan respect voor je. En het ergste van alles is nog wel dat ik blij zou moeten zijn dat hij met iemand anders is dan met jou, met wie dan ook behalve de vrouw die zo in mijn bloed zit dat ik je er met geen mogelijkheid meer uit kan krijgen. Maar in plaats daarvan werd ik er misselijk van. Misselijk, Lys. Misselijk omdat hij niet goed voor je is. Zelfs al zou het betekenen dat je nooit meer de mijne zou kunnen zijn, als hij wel goed voor je was geweest, zou ik er vrede mee hebben gehad. Maar hij is niet goed voor je.’

Het bleef een paar minuten stil in de kamer en ik wilde naar binnen kijken, maar ik deed het niet. Ik hoorde alleen mama zachtjes huilen en wat licht geritsel.

Uiteindelijk ging oom Connor verder, nu met een rustige en zachte stem: ‘Laat me je mee hiervandaan nemen, schatje, alsjeblieft Lys. Laat me jou en Archer beschermen. Alsjeblieft.’ Zijn stem was doordrongen van iets wat ik niet kon benoemen. Ik ademde diep in. Hij wilde ons hiervandaan halen?

‘En Tori dan?’ vroeg mama zachtjes.

Het duurde even voor oom Connor antwoordde: ‘Ik zou Tori wel vertellen dat ik wegging. Ze zou het moeten weten. We hebben toch al jaren geen echt huwelijk meer. Ze zou het moeten begrijpen.’

‘Maar dat zal ze niet doen, Connor,’ zei mama angstig. ‘Ze zal het niet begrijpen. Ze zal iets doen om wraak op ons te nemen. Ze heeft me altijd gehaat.’

‘Alyssa, we zijn geen kinderen meer. Dit gaat niet over de een

of andere stomme rivaliteit. Dit gaat over het echte leven. Het gaat erover dat ik van je hou. Dat we het verdienen om samen een leven te hebben. Het gaat over mij, jou en Archer.'

'En Travis?' vroeg ze zachtjes.

Het was even stil. 'Ik regel wel iets met Tori,' zei hij. 'Daar hoef jij je geen zorgen over te maken.'

Er viel meer stilte en toen zei mama: 'Je werk, de stad...'

'Alyssa,' zei oom Connor zachtjes, 'Dat maakt me allemaal niet uit. Zonder jou maakt niets me wat uit. Dat weet je nu toch wel zo langzamerhand? Ik geef mijn baan op en verkoop de boel. We zullen een leven opbouwen, schatje. We zullen ons geluk vinden. Hiervandaan – weg van deze plek. Op een plek van onszelf. Wil je dat niet, schat? Wees eerlijk.'

Er was meer stilte, maar ik hoorde zachte geluidjes, alsof ze misschien aan het zoenen waren. Ik had ze al eerder zien zoenen, toen mama niet wist dat ik ze begluurde, zoals nu. Ik wist dat het verkeerd was – mama's hoorden niet te zoenen met mannen met wie ze niet getrouwd waren. Maar ik wist ook dat mannen niet voortdurend dronken thuis hoorden te komen en hun vrouw in het gezicht hoorden te slaan, en dat mama's niet naar ooms hoorden te kijken met die zachte blik die mama altijd in haar ogen had als oom Connor langskwam. Het was allemaal een rare warboel en ik wist niet goed wat ik ervan moest maken. Daarom bespioneerde ik ze ook, om het beter te begrijpen.

Eindelijk, na wat een hele tijd had geleken, fluisterde mama, maar zo dat ik het bijna niet kon horen: 'Ja, Connor, neem ons mee hiervandaan. Ver hiervandaan. Jij en ik en Archer. Laten we iets van geluk zoeken. Dat wil ik. Ik wil jou. Je bent de enige die ik ooit heb gewild.'

'Lys... Lys... Lieve Lys...' hoorde ik oom Connor zeggen, tussen diepe ademteugen door.

Ik sloop weg, terug de trap af naar beneden, om de krakende treden heen, zonder geluid te maken, geruisloos.

HOOFDSTUK 2

Bree

Ik slingerde de rugzak over mijn schouder, pakte het reiskooitje op van de bijrijdersstoel en gooide het autoportier achter me dicht. Ik bleef even stil staan luisteren naar de krekels in de vroegte, die het zachte geruis van de bomen die ritselden in de wind nog net niet overstemden. De lucht strekte zich helderblauw boven me uit, en voor me kon ik tussen de huisjes door net de zilveren glinstering van een meer ontwaren. Met mijn ogen tot spleetjes geknepen keek ik naar een wit huisje, waar nog een bordje *Tè Huur* in het raam hing. Het was zo te zien al aardig oud en wat verwaarloosd, maar het had toch ook een charme die me direct aansprak. Ik zag me al meteen zitten, 's avonds op de kleine veranda, met die geur van het meer en de dennen in de lucht. Ik kon een glimlach niet onderdrukken. Hopelijk was het vanbinnen ook een beetje charmant, of in ieder geval een beetje schoon.

‘Wat vind je ervan, Phoebes?’ vroeg ik zacht.

Phoebe kefte tevreden vanuit haar kooitje.

‘Ja. Ik denk het ook,’ zei ik.

Er parkeerde een oude sedan naast mijn VW Kever en er stapte een wat oudere, kalende man uit, die vervolgens mijn kant op kwam.

‘Bree Prescott?’

‘Dat ben ik.’ Ik lachte en deed een paar stappen om hem vervolgens een hand te geven. ‘Fijn dat u op zo korte termijn kon komen, meneer Connick.’

‘Zeg maar George, hoor,’ zei hij lachend terug, terwijl hij meteen met me doorliep naar het huisje, waarbij iedere stap stof en dode dennennaalden deed opwaaien. ‘Geen probleem om je tegemoet te komen. Ik ben nu gepensioneerd, dus ik ben niet meer zo aan tijden gebonden. Dit was voor mij prima.’ We liepen de drie houten treden op naar de kleine veranda, hij haalde een sleutelbos uit zijn broekzak en begon naar de juiste te zoeken.

‘Daar hebben we hem,’ zei hij. Hij draaide de sleutel in de cilinder en duwde de deur open. Bij binnenkomst begroette me een muffe geur van stof en schimmel en ik keek even om me heen.

‘De vrouw komt hier zo vaak ze kan om wat af te stoffen en schoon te maken, maar zoals je ziet kan het wel een goeie emmer sop gebruiken. Norma is niet meer zo mobiel als vroeger, met haar artritis en alles. Het heeft de hele zomer leeggestaan.’

‘Geen probleem.’ Ik glimlachte naar hem, zette Phoebes kooitje bij de voordeur neer en liep door naar wat eruitzag als de keuken. Het interieur had meer nodig dan een emmer sop – eerder een totale schrobbeurt. Maar ik vond het meteen geweldig. Het was pittoresk en het had sfeer. Toen ik een paar lakens wegtrok, zag ik dat de meubels gedateerd maar stijlvol waren. De hardhouten vloer was met brede planken prachtig rustiek gelegd, en de verfkleuren waren overal zacht en rustgevend.

De keukenapparatuur was oud, maar ik had qua keuken toch niet veel nodig. Ik vroeg me zelfs af of ik ooit nog de aandrang zou krijgen om een maaltijd te koken.

‘De slaapkamer en badkamer zijn achter...’ begon meneer Connick.

‘Ik neem het,’ onderbrak ik hem, en ik schudde lachend mijn hoofd. ‘Ik bedoel, als het beschikbaar is natuurlijk en als u het goedvindt, dan wil ik hier graag komen wonen.’

Hij grinnikte. ‘Nou, ja, dat is hartstikke mooi. Laat me de huurovereenkomst even uit de auto halen, dan kunnen we dat allemaal meteen regelen. Ik heb de borg als eerste en laatste

maandhuur staan, maar als je het liever anders wilt regelen, kan ik het aanpassen.'

Ik schudde mijn hoofd. 'Nee, laat maar zo staan. Dat is prima.'

'Oké, dan ben ik zo terug,' zei hij, en hij liep naar de voordeur.

Terwijl hij buiten was, liep ik even door de gang om een blik te werpen op de slaapkamer en badkamer. Beide waren klein, maar voor mij prima, zoals ik al had verwacht. Wat mijn aandacht trok was het grote raam in de slaapkamer, met uitzicht op het meer. Ik kon een glimlach niet onderdrukken bij het zien van de kleine steiger die naar het stille, glasachtige water leidde, azuurblauw in het heldere zonlicht.

Ver weg waren boten te zien, niet meer dan stipjes aan de horizon.

Uitkijkend over het water kreeg ik plotseling het vreemde gevoel dat ik wel zou kunnen huilen – niet van verdriet, maar van blijdschap. Maar zo snel als het gevoel in me opkwam, zakte het ook weer weg. Het liet alleen een merkwaardig nostalgisch gevoel bij me achter dat ik met geen mogelijkheid zou hebben kunnen uitleggen.

'Hebbes,' riep meneer Connick, en ik hoorde de deur achter hem dichtvallen. Ik liep de slaapkamer uit om de papieren te tekenen voor de plek die ik – althans voor de nabije toekomst – mijn thuis zou noemen, en hoopte tegen beter weten in dat ik hier eindelijk tot rust zou kunnen komen.

*

Norma Connick had al haar schoonmaakspullen in het huisje laten liggen, dus nadat ik mijn koffer van de auto naar de slaapkamer had gesleept, ging ik aan het werk. Drie uur later veegde ik een vochtige lok haar voor mijn ogen vandaan en deed een stap terug om het resultaat van mijn inspanning te bewonderen. De plankenvloer was schoon en stofvrij, alle meubels waren onthuld en het hele huis goed afgestoft. Ik had het beddengoed en de handdoeken in de gangkast gevonden en ze in de kleine, op

elkaar gestapelde wasmachine en droger naast de keuken gewassen en gedroogd. Vervolgens had ik het bed opgemaakt. De keuken en badkamer waren geschrobd en gebleekt en ik had alle ramen opengezet om de warme zomerse bries binnen te laten die vanaf het meer waaide. Ik zou me niet te veel aan deze plek gaan hechten, maar voor nu was ik tevreden.

Ik pakte de weinige toiletartikelen die ik in mijn koffer gemikt had uit, zette ze in het medicijnkastje en spoelde toen de uren schoonmaakwerk en nog veel meer uren reizen van me af, tijdens een lange, verkwikkende douche. Ik had de zestien uur lange rit vanuit mijn woonplaats Cincinnati in twee keer acht uur doorbuffelen verdeeld. Onderweg was ik eerst een nacht in een klein motel langs de route blijven slapen en de volgende nacht doorgereden, om hier vanmorgen aan te komen. Ik was de dag ervoor bij een klein internetcafé in New York gestopt, waar ik had gekeken naar huurwoningen op mijn plaats van bestemming. Het in Maine gelegen stadje dat ik daarvoor had uitgekozen was erg in trek bij toeristen, zodat ik na meer dan een uur zoeken niks dichterbij had kunnen vinden dan aan de overkant van het meer, in dit kleine plaatsje, Pelion.

Nadat ik me had afgedroogd, trok ik een schone korte broek en een T-shirt aan en pakte mijn telefoon om Natalie te bellen, mijn beste vriendin. Sinds ik haar een berichtje had gestuurd dat ik wegging, had ze me meerdere keren gebeld, en ik had alleen maar nog een berichtje gestuurd. Ik moest haar nu echt even bellen.

‘Bree?’ antwoordde Nat, met het geluid van hard gepraat op de achtergrond.

‘Hé, Nat, bel ik ongelegen?’

‘Wacht, ik loop naar buiten.’ Ze schermde volgens mij met haar hand het mondstuk af en zei iets tegen iemand, voor ze terug aan de lijn kwam. ‘Nee, je belt niet ongelegen! Ik wilde je de hele tijd al spreken! Ik ben aan het lunchen met mijn moeder en tante. Die kunnen wel even wachten. Ik maakte me zorgen,’ zei ze, op een wat beschuldigende toon.

Ik zuchtte. ‘Ja, sorry, ik weet het. Ik ben in Maine.’ Ik had haar verteld dat ik daarheen zou gaan.

‘Tjemig, Bree, je was echt ineens weg. Heb je nog wel wat ingepakt?’

‘Een paar dingen. Genoeg.’

Ze pufte haar adem uit. ‘Oké. En wanneer kom je weer thuis?’

‘Ik weet het niet. Ik denk dat ik hier een poosje blijf. Nat, hoe dan ook, ik had het nog niet gezegd, maar mijn geld raakt op – ik heb net een hele smak uitgegeven aan de borg voor een huurhuisje. Ik moet werk vinden, voor in ieder geval een paar maanden, en genoeg verdienen voor de terugreis en een paar maanden leefgeld als ik eenmaal terug ben.’

Nat bleef even stil. ‘Ik wist niet dat het zo erg was, joh. Maar Bree, lieverd, je hebt een diploma. Kom thuis en doe er wat mee. Je hoeft niet als de een of andere zwerver te leven op een plek waar je geen mens kent. Ik mis je nu al. Avery en Jordan missen je. Laat je vrienden je weer op de been helpen – we houden van je. Ik kan je wel wat geld sturen als ik je daarmee eerder thuis-krijg.’

‘Nee, nee, Natalie. Echt... Ik heb deze tijd even nodig, oké? Ik weet dat je van me houdt. Dat weet ik,’ zei ik zacht. ‘Ik hou ook van jou. Dit is gewoon iets wat ik moet doen.’

Ze was weer even stil. ‘Is het vanwege Jordan?’ vroeg ze toen.

Ik beet op mijn lip. ‘Nee, niet helemaal. Ik bedoel, dat was misschien de druppel, maar nee, ik loop niet weg om Jordan. Het was alleen wel zo’n beetje het laatste wat ik kon gebruiken, snap je? Het werd gewoon allemaal... te veel.’

‘O, lieverd, een mens kan ook maar een beperkte hoeveelheid shit hebben.’ Toen ik zweeg, zuchtte ze en zei: ‘Dus de tikkeltje rare, ongeplande roadtrip doet zijn werk al?’ Ik hoorde de glimlach in haar stem.

Ik lachte een stille lach. ‘Op een bepaalde manier, misschien. Op andere manieren nog niet zo erg.’

‘Dus je bent er nog niet van af?’ vroeg Natalie zachtjes.

‘Nee, Nat, nog niet. Maar ik heb een goed gevoel bij deze

plek. Dat meen ik echt.' Ik deed mijn best om vrolijk te klinken. Nat liet weer een stilte vallen. 'Ik denk niet dat het van de plaats afhangt, schat.'

'Dat bedoel ik ook niet. Ik bedoel gewoon: dit voelt als een goeie plek om even weg te zijn... O, joh, je moet gaan. Je moeder en tante zitten op je te wachten. We kunnen het er een andere keer nog wel over hebben.'

'Oké,' zei ze, twijfelend. 'Dus je bent veilig?'

Ik haperde. Ik voelde me nooit helemaal veilig. Zou dat ooit nog komen? 'Ja, en het is hier prachtig. Ik heb een huisje pal aan het meer gevonden.' Ik tuurde door het raam achter me en genoot weer van het mooie uitzicht over het water.

'Mag ik op bezoek komen?'

Ik glimlachte. 'Laat me even acclimatiseren. Misschien voor ik weer terugkom?'

'Goed, afgesproken. Ik mis je echt.'

'Ik jou ook. Ik zal je gauw weer bellen, goed?'

'Goed. Doei lieverd.'

'Doei, Nat.'

Ik hing op, liep naar het grote raam, deed de luxaflex in mijn nieuwe slaapkamer dicht en kroop in mijn schone, opgemaakte bed. Phoebe vond een lekker plekje aan het voeteneind. Ik viel als een blok in slaap.

*

Ik werd wakker met het gekwetter van vogels en het ruisen van golven op de oever in de verte. Ik draaide me om en keek naar de klok. Inmiddels net na zes uur in de avond. Ik rekte me uit, ging op de rand van mijn bed zitten en moest me even oriënteren.

Ik stond op, Phoebe achter me aan hobbelen, en poetste mijn tanden in de kleine badkamer. Na het spoelen onderwierp ik mezelf in de spiegel van het medicijnkastje aan een onderzoekende blik. De wallen onder mijn ogen zaten er nog, hoewel wat

minder donker na de vijf uur slaap die ik net had gehad. Ik wreef wat kleur in mijn wangen, wierp mezelf een idioot brede grijns toe in de spiegel en schudde mijn hoofd naar mijn spiegelbeeld. ‘Het komt allemaal goed, Bree. Je bent sterk en je wordt weer gelukkig. Begrepen? Deze plek heeft iets goeds. Voel je dat?’ Ik keek mezelf nog even schuin aan. Volkomen normaal, toch? Zoveel mensen moedigden zichzelf een beetje aan in de badkamerspiegel. Ik snoof en schudde opnieuw mijn hoofd. Ik waste mijn gezicht en draaide vlot mijn lange, lichtbruine haar in een losse knot onder aan mijn nek.

Ik ging naar de keuken en opende de vriezer, waar ik de bevroren kant-en-klaarmaaltijden in had gedaan, die ik in een koelbox in de auto had meegenomen. Ik had niet veel in huis gehad om mee te nemen – alleen wat ik in de koelkast had: een paar magnetronmaaltijden, melk, brood, pindakaas en wat fruit. En een halve zak hondenvoer voor Phoebes. Maar ik zou me er wel een paar dagen mee redden, voor ik de plaatselijke supermarkt zou moeten gaan zoeken.

Ik knalde een pastamaaltijd in de magnetron op het aanrecht en at hem al staande op, met het plastic vorkje. Terwijl ik stond te eten keek ik uit het keukenraam en ik zag een oude vrouw in een blauwe jurk en met kort wit haar het huisje naast mij uit komen en richting mijn veranda lopen met een mandje in haar handen. Toen ik haar zachte kloep hoorde, mikte ik de nu lege kartonnen maaltijdverpakking in de vuilnisbak en liep naar de deur.

Ik trok de deur naar binnen open en de oude vrouw lachte hartelijk naar me. ‘Dag lieverd, ik ben Anne Cabbott. Het ziet er naar uit dat je mijn nieuwe buurvrouw bent. Welkom in de buurt.’

Ik lachte terug en nam de mand van haar aan. ‘Bree Prescott. Dank u wel. Wat lief.’ Ik tilde een hoekje op van de handdoek die de mand bedekte en de zoete geur van bosbessenmuffins kwam me tegemoet. ‘O wauw, die ruiken lekker zeg,’ zei ik. ‘Komt u even binnen?’

‘Ik wilde jou eigenlijk vragen of je zin hebt in ijsthee bij mij op de veranda. Ik heb hem net vers gemaakt.’

‘O,’ zei ik aarzelend, ‘oké, graag. Laat me even een paar schoenen aantrekken.’

Ik liep terug naar binnen, zette de muffins op het aanrecht en liep toen terug naar de slaapkamer, waar ik mijn teenslippers had uitgetrapt.

Toen ik bij de voordeur terugkwam, stond Anne aan de rand van mijn veranda op me te wachten. ‘Wat een heerlijke avond. Ik probeer ’s avonds zo veel mogelijk buiten te zitten en ervan te genieten. Binnenkort zit ik weer te klagen over de kou.’

We begonnen naar haar huisje terug te lopen. ‘Dus u woont hier het hele jaar door?’ vroeg ik, en ik keek haar van opzij aan.

Ze knikte. ‘De meeste mensen aan deze kant van het meer wonen hier het hele jaar. Toeristen vinden in dit dorp niet wat ze zoeken. Daarginds’ – ze gaf een knikje richting de overkant van het meer, dat van deze afstand bijna niet te zien was – ‘zijn alle toeristenattracties. De meesten hier hebben daar geen problemen mee, of zijn er zelfs blij om. Natuurlijk komt daar nou allemaal verandering in. Victoria Hale, de vrouw van wie dit dorp is, heeft plannen voor een heel ontwikkelingsproject, waarmee de toeristen ook hierheen zullen komen.’ Ze zuchtte terwijl we de trap naar haar veranda op klommen, en ze ging in een van de rotanstoelen zitten. Ik ging op de tweepersoonsschommelbank zitten en leunde naar achteren in de kussens.

Haar veranda was heel mooi en huiselijk, vol met comfortabel wit rotan, met helderblauwe en gele kussens. Overal stonden potplanten: veel petunia’s, met een overdaad aan klimmende nachtschade over de potranden.

‘Wat vindt u van het idee van meer toeristen hier?’

Ze keek wat bezorgd. ‘Nou ja, ik hou eigenlijk wel van de rust in ons dorpje. Wat mij betreft mogen ze daar blijven. We krijgen toch de voorbijgangers nog wel en dat zijn er naar mijn smaak al genoeg. Bovendien hou ik juist van ons kleine dorpsgevoel. Er komen hier geloof ik appartementencomplexen, dus

huisjes aan het water zullen er niet meer bij zijn.'

Ik fronste. 'O, wat jammer,' zei ik, en ik besepte dat ze dan zou moeten verhuizen.

Ze wimpelde mijn bezorgdheid weg met een handgebaar. 'Ik red me wel. Ik maak me meer zorgen om de bedrijven in het dorp, die vanwege de plannen zullen moeten sluiten.'

Ik knikte, nog steeds met een frons. We zaten even in stilte voor ik zei: 'Ik ben toen ik klein was met mijn familie op vakantie geweest aan de overkant.'

Ze tilde de kan met ijsthee van een kleine tafel naast haar, schonk ons allebei een glas in en reikte me het mijne aan. 'O ja? En wat brengt je nu terug?'

Ik nipte van mijn thee om een paar seconden tijd te rekken. Ten slotte zei ik: 'Ik maak een korte rondreis. Ik was daar gelukkig, die zomer.' Ik haalde mijn schouders op. Ik probeerde een glimlach, maar het onderwerp familie voelde meteen beklemmend. Uiteindelijk trok ik een gezicht waarvan ik hoopte dat het tevredenheid uitstraalde.

Ze keek me even onderzoekend aan, terwijl ze zelf een slokje van haar thee nam. Toen knikte ze. 'Nou, lieverd, dat klinkt als een goed plan. En als deze plek je in het verleden geluk heeft gebracht, geloof ik dat dat opnieuw kan gebeuren. Sommige plekken zijn gewoon goed voor een mens, denk ik.' Ze glimlachte hartelijk en ik lachte terug. Ik vertelde haar er niet bij dat de andere reden dat ik hier kwam, was omdat mijn familie hier voor het laatst echt gelukkig en zorgeloos was geweest. Nadat we van die vakantie thuis waren gekomen, was bij mijn moeder borstkanker vastgesteld. Zes maanden daarna was ze overleden. Daarna waren mijn vader en ik alleen geweest.

'Hoelang ben je van plan te blijven?' vroeg Anne, waarmee ze mijn mijmeringen doorbrak.

'Ik weet het niet precies. Ik heb niet echt een vast reisschema. Ik zal in ieder geval een baantje moeten vinden. Kent u nog iemand die mensen zoekt?'

Ze zette haar glas terug op tafel. 'Nu je het zegt, ja. De diner

in de stad zoekt een serveerster. Ze serveren ontbijt en lunch. Ik was er laatst nog en toen hing er een bordje. Het meisje dat er eerder werkte, is pas bevallen en heeft ervoor gekozen om thuis bij de baby te blijven. Het zit midden in de hoofdstraat. Norm's heet het. Niet te missen. Altijd mooi vol. Zeg maar dat Anne je gestuurd heeft.' Ze gaf me een knipoog.

'Dank u wel.' Ik lachte. 'Zal ik doen.'

We zaten een poosje in stilte onze thee te drinken, met het geluid van krekels op de achtergrond en af en toe het gezoem van een mug rond mijn oren. Ik kon in de verte schippers op het water horen roepen, waarschijnlijk op het punt om het voor gezien te houden en terug te keren naar de wal, en het geluid van de lichte golfslag tegen de oever.

'Het is hier zo vredig.'

'Nou, ik hoop dat je me niet te brutaal vindt, lieverd, maar volgens mij kun jij wel een grote portie vredigheid gebruiken.'

Ik blies een adem uit en lachte zachtjes. 'U moet mensen wel heel goed kunnen inschatten,' zei ik. 'U zit er niet naast.'

Zij lachte ook zachtjes. 'Ik heb mensen altijd goed kunnen peilen. Mijn man Bill zei altijd dat hij geen geheimen voor me kon hebben, ook al had hij het gewild. Tijd en liefde zorgen daar natuurlijk ook wel voor. Op een gegeven moment ben je bijna een verlengstuk van elkaar – en je kunt je voor jezelf niet verstoppen. Hoewel sommigen het wel hard proberen, misschien.'

Ik hield mijn hoofd schuin. 'Dat spijt me. Hoelang geleden is uw man overleden?'

'O, dat is inmiddels alweer tien jaar geleden. Maar ik mis hem nog steeds.' Er trok even een nostalgische blik over haar gezicht, voor ze haar rug rechtte en naar mijn glas knikte. 'Hij had altijd graag een scheutje bourbon in zijn thee. Werd hij handtastelijk van. Niet dat ik het erg vond natuurlijk. Hij blij en het kostte mij maar twee minuten.'

Ik had net een slok thee genomen en ik hield mijn hand voor mijn mond om het niet uit te proesten. Nadat ik had doorgeslikt, schoot ik in de lach, en Anne grijnsde naar me.

Even later knikte ik. ‘Ja, mannen zijn op dat gebied best wel simpele wezens.’

Anne glimlachte. ‘Wij vrouwen komen daar al op jonge leeftijd achter, of niet? Is er thuis een jongen die op je wacht?’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Nee. Ik heb een paar goede vrienden, maar er zit verder niemand te wachten.’ Terwijl de woorden over mijn lippen kwamen, kwam de realiteit van mijn eenzaamheid plotseling bij me aan als een mokerslag. Het was eigenlijk geen nieuws, en toch maakte het uitspreken ervan de feiten onontkoombaar, op een manier die het weten alleen niet had gedaan. Ik dronk mijn glas thee leeg en probeerde ook de emotie weg te slikken die me ineens had overvallen.

‘Ik moet gaan,’ zei ik. ‘Dank u wel voor de thee en uw gezelschap.’ Ik glimlachte naar Anne en zij naar mij, en ze kwam samen met me overeen.

‘Graag gedaan, Bree. Roep maar als je iets nodig hebt. Je weet me nu te vinden.’

‘Bedankt, Anne. Dat is heel vriendelijk. O! Ik moet trouwens wel naar de drogist. Is er een in het dorp?’

‘Jawel. Haskell’s. Je rijdt gewoon terug door het dorp, zoals je bent binnengekomen, en dan zie je het aan de linkerkant. Het is net voor het enige stoplicht. Je kunt het niet missen.’

‘Oké, fijn. Nogmaals bedankt,’ zei ik, terwijl ik de trap af liep en nog even zwaaide.

Anne knikte glimlachend en zwaaide terug.

Terwijl ik door mijn eigen tuin terugliep om binnen mijn handtas te pakken, zag ik een paardenbloem vol pluis. Ik bukte, plukte hem uit de grond en hield hem voor mijn lippen, terwijl ik met gesloten ogen teruggacht aan wat Anne had gezegd. Even later fluisterde ik: ‘Vredig’, voor ik blies en de pluisjes nakeek die op de wind wegdreven, hopen dat op de een of andere manier een van die zaadjes mijn fluistering zou brengen naar iets of iemand die de macht had om wensen in vervulling te doen gaan.

Mia Sheridan

STILTE

En op dat moment wist ik het zeker:

ik was smoorverliefd op deze prachtige, stille man

Archer Hale heeft sinds zijn jeugd niet gepraat. Een traumatische gebeurtenis heeft ertoe geleid dat hij zijn stem verloor. Hij leeft als een soort kluizenaar in het stadje Pelion, waar iedereen hem kent maar niemand de moeite neemt om hem ook echt te leren kennen. Totdat Bree Prescott er komt, op zoek naar rust en ruimte om na te denken. Ze komt hem tegen op het parkeerterrein nadat ze boodschappen heeft gedaan en is meteen van hem onder de indruk. Van haar nieuwe kennissen in Pelion hoort ze verschillende verhalen over Archer, maar zij wil niet afgaan op wat anderen vertellen. Zij wil Archer zelf leren kennen.

Stilte is het eerste deel in de twaalfdelige serie *A sign of love*, die Mia Sheridan schreef op basis van de twaalf sterrenbeelden. Elk boek staat op zichzelf, dus ook dit eerste deel, maar het smaakt zeker naar meer!

NUR 302

ISBN 978-9401908344

www.zomerenkeuning.nl